

Kraambezoek

Daar lig je dan,
een drenkeling aan wal
op moeders buik gedroogd,
een lippendier op zoek naar vocht,
een mens, behoedzaam in de tijd gevouwen.
Je bent. Je bent eruit, je bent intussen,
niet daar, niet haar, maar nog niet hier.

Daar lig je dan,
een heel, een al, heelalletje
in wording, kloppend, van onderhuids
omsloten goed. Weg uit de schaduw
word je door winterlicht bestrooid.
Je wacht, je weegt, je drempelt nog,
niet daar, niet haar, maar nog niet hier.

Hier zit ik dan,
ik ben de overkant, de oude stam,
de lange reis, het uitgesleten pad,
weet iets van wat daarbuiten wacht,
maar niets van jou, je eerste reis.
Ik leer van jou weer te beginnen:
verwonder en besta.

Reizen is een raam openen

op blote voeten de dag in gaan
je longen vol ochtendlucht zuigen
met wegwee in je buik

reizen is je oren vullen
met het geruis van zeeschelpen
een duik in de branding

reizen is een lokroep volgen
onderweg naar de horizon
elk beeld in je opnemen

reizen is wachten
tot het stof optrekt
iets of iemand je aankijkt
je ogen opent

reizen is een raam openen

Breinvrij

denappels denken niet
tijdens hun val

deuren zeuren niet
over open of dicht gaan

zo de weg op fietsen
over een stoplichtloze weg
niets willen, alleen wiel zijn